

Το κείμενο «Πέρα από την 7^η Οκτωβρίου, διαφεύγοντας από το αδιέξοδο» συντάχθηκε από την συλλογικότητα [Connessioni Precarie](#) από τη Μπολόνια και δημοσιεύτηκε στις 25 Σεπτεμβρίου του 2024 στα [ιταλικά](#) και στα [αγγλικά](#). Η Connessioni Precarie είναι μια συλλογικότητα επισφαλών εργαζομένων, μεταναστριών και Ιταλών, γυναικών και ανδρών, οι οποίοι και οι οποίες έχουν την επισφάλεια ως κεντρικό στοιχείο της πολιτικής τους παρέμβασης, την επισφάλεια ως την παγκόσμια και συνολική συνθήκη της σύγχρονης εργασίας. Παράλληλα, η συγκεκριμένη ομάδα συμμετέχει στην πλατφόρμα του [Transnational Social Strike](#) και της [Permanent Assembly Against the War](#).

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 7^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΔΙΑΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Σχεδόν ένα χρόνο μετά την 7^η Οκτωβρίου, η ανάγκη για την οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού κινήματος γίνεται όλο και πιο επιτακτική. Οι συζητήσεις, οι αντιπαραθέσεις, ακόμη και οι συγκρούσεις εντός των κοινωνικών κινήματων για το τι διακυβεύεται είναι ακόμη πιο επείγουσες **τη στιγμή που ο υπουργός Piantedosi απαγορεύει την πανιταλική διαδήλωση στις 5 Οκτωβρίου** επειδή, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, ο εορτασμός μιας «σφαγής» δεν θα ήταν συμβατός με τη δημόσια τάξη. Ωστόσο, τα θέματα και οι όροι της συζήτησής μας δεν μπορούν να καθορίζονται από έναν τυχαίο υπουργό Εσωτερικών.

Η επανεκκίνηση της συζήτησης είναι ουσιαστική, διότι γίνεται όλο και **πιο αναγκαίο να αντιταχθούμε μαζικά στην τρομοκρατική και γενοκτονική βία του Ισραήλ στη Γάζα**, γνωρίζοντας ότι ο αγώνας των Παλαιστινίων είναι μέρος ενός παγκόσμιου πολέμου, εναντίον του οποίου είναι εξίσου αναγκαίο να κινητοποιηθούμε. Ο τρόπος και το περιεχόμενο του καλέσματος της διαδήλωσης προκάλεσε δυσαρέσκεια σε πολλούς, όπως και σε εμάς. Αυτός είναι ο λόγος που θέλουμε να συζητήσουμε ξανά για την 7^η Οκτωβρίου και για το τι σηματοδότησε για το κίνημά μας.

ΣΕ ΠΟΙΑ ΠΛΕΥΡΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΜΕ ΠΟΙΟΝ ΤΡΟΠΟ

Ο Βαλέριο Ρέντσι (Valerio Renzi) άνοιξε τη συζήτηση πρόσφατα, με ένα άρθρο που [δημοσιεύτηκε στο ενημερωτικό δελτίο "Tempolinea"](#), το οποίο κοινοποιήσαμε στην ιστοσελίδα μας, επειδή είχε την αξία να θέσει ερωτήματα που είχαν κάτσει στο λαιμό πολλών από εμάς κατά τη διάρκεια του περασμένου έτους. Το να έρθει αντιμέτωπος κάποιος με το ερώτημα «Καταδικάζετε τη Χαμάς;» -όπως κάνει ο Ρέντσι- φαίνεται να γίνεται αντιληπτό ως προδοσία της παλαιστινιακής υπόθεσης και, ως εκ τούτου, προκάλεσε μια αμυντική αντίδραση που καταλήγει να αποκλείει τη ίδια τη δυνατότητα να κατανοήσουμε όχι το ποια πλευρά να πάρουμε αλλά με ποιον τρόπο να το κάνουμε. **Είμαστε στο πλευρό των Παλαιστίνιων γυναικών και ανδρών, χωρίς να έχουμε την αλαζονεία να πιστεύουμε ότι ταυτίζονται πλήρως με τη Χαμάς** ή ότι γι' αυτούς, το να πολεμούν στο πλευρό της Χαμάς, σημαίνει ότι συμμερίζονται το πολιτικό της σχέδιο.

Αντίθετα, μπροστά στη γενοκτονία που διαπράττει το κράτος του Ισραήλ στη Γάζα και το ξέσπασμα ενός πολέμου στο Λίβανο που εξαπλώνεται πέρα από τη Λωρίδα και τη Δυτική Όχθη, μας φαίνεται απαραίτητο να συζητήσουμε **ποιο ακριβώς πολιτικό σχέδιο κρύβεται πίσω από τις θέσεις που εξισώνουν την απελευθέρωση με το μαρτύριο**. Αυτή την ανάγκη δεν μπορούμε άλλο να την κρατάμε μέσα μας και δεν μπορεί να καταπνιγεί από τις επαναλαμβανόμενες κατηγορίες ότι είμαστε λευκές και προνομιούχες, κληρονομικά συνένοχες κάθε μορφής αποικιοκρατίας, ψευδο-διαθεματικές αστές φεμινίστριες ή ακόμα και υπέρ της υπεροχής του αθεϊσμού. Αυτό δεν σημαίνει ότι θέλουμε να τους διδάξουμε πώς να αντιστέκονται, αλλά να βρούμε **τι μπορούμε και τι πρέπει να κάνουμε εμείς από εδώ και πέρα**. Και αν διαφωνούμε σε σχέση με αυτό το διακύβευμα, θα πρέπει τουλάχιστον να είμαστε σε θέση να το συζητήσουμε χωρίς να κατηγορούμαστε ότι είμαστε με το μέρος του εχθρού.

Αυτό είναι ακόμη πιο αναγκαίο ενόψει των εκδηλώσεων που έχουν ανακοινωθεί, όχι μόνο στην Ιταλία, για την επέτειο της 7^{ης} Οκτωβρίου. Εκ των υστέρων, εκείνη η ημέρα σήμαινε πολλαπλά πράγματα, ή μάλλον είχε διαφορετική σημασία για ετερόκλητα υποκείμενα. Στις 7 Οκτωβρίου, οι παλαιστινιακές

μπουλντόζες κατεδάφισαν τον φράχτη γύρω από τη Γάζα. Στις 7 Οκτωβρίου, υπήρξε βία κατά των αμάχων και Ισραηλινές γυναίκες βιάστηκαν. Λιγότερη βία και λιγότεροι βιασμοί από αυτούς που διέπραξε και συνεχίζει να διαπράττει το Ισραήλ εναντίον Παλαιστινίων πολιτών, ανδρών και γυναικών, λιγότεροι θάνατοι, λιγότεροι όμηροι και λιγότερα βασανιστήρια, αλλά η ποσότητα δεν αλλάζει την ποιότητα των όσων έγιναν.

Ο αείμνηστος Φανόν μας υπενθυμίζει ότι ο αγώνας για την απελευθέρωση περνάει μέσα από τη βία. Ωστόσο, το ζητούμενο δεν είναι η βία αυτή καθαυτή, αλλά η ικανότητα να κάνουμε διακρίσεις κατά την άσκησή της και η δυνατότητα να συζητήσουμε τα αποτελέσματά της σε μεταγενέστερο χρόνο. **Η βία είναι μια πολιτική πράξη, όχι μια πράξη πίστης: δεν αναστέλλει την κρίση, την απαιτεί.** Απαιτεί να καταλάβουμε, εδώ και τώρα, με ποιους μπορούμε να πολεμήσουμε από κοινού για να τερματίσουμε τη γενοκτονία και την ατελείωτη βία που νομιμοποιεί και επιβάλλει.

Δεν είναι αλήθεια ότι κάθε Ισραηλινός είναι έποικος, όπως ισχυρίζονται οι [Νεαροί Παλαιστίνιοι](#), στο όνομα ενός φυσικού δικαιώματος σε μια γη που ανήκει στους Παλαιστίνιους και τους εξουσιοδοτεί να εκδιώξουν οποιονδήποτε τη σφετερίζεται. Ορισμένοι Ισραηλινοί άνδρες και γυναίκες [δεν ταντίζονται με τα σχέδια του Νετανιάχου](#), άλλες και άλλοι διαμαρτύρονται και απεργούν ή λιποτακτούν, φεύγουν και ζητούν άσυλο, ώστε να μην υποστηρίζουν τη σιωνιστική κατοχή μέσω των όπλων. Μήπως το γεγονός ότι γεννήθηκαν στο Ισραήλ τους κάνει εχθρούς; Πιστεύει κανείς ότι η μετατροπή εκατομμυρίων Ισραηλινών σε πρόσφυγες είναι η λύση για τα εκατομμύρια των Παλαιστινίων προσφύγων; **Σίγουρα, οι μετανάστες που σκοτώθηκαν και απήχθησαν από τις πολιτοφυλακές της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου δεν ήταν έποικοι, αλλά εργάτες που απασχολούσε το Ισραήλ μέσω διμερών συμφωνιών με εξαιρετικά μη δυτικές χώρες όπως η Ταϊλάνδη.** Δεν μπορούμε να δεχτούμε την αντιμετώπιση τους απλά ως «παράπλευρες απώλειες».

ΠΟΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ; ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΧΩΡΙΣ ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ

Η 7^η Οκτωβρίου αποτέλεσε τότε την προσδοκία, αν όχι την ελπίδα, ότι ένα ρήγμα θα μπορούσε επιτέλους να ανοίξει. Ταυτόχρονα όμως, αποτέλεσε την επιστροφή του τρόμου και ενός κυνικού υπολογισμού σε μια σύγκρουση τοπικών δυνάμεων. Ωστόσο, είναι αδύνατο να υπάρξει μια μονόπλευρη ετυμηγορία για την 7^η Οκτωβρίου, και μάλιστα σε αυτό το σημείο, θα ήταν περιττό. **Αυτό που διαπιστώνουμε με βεβαιότητα είναι ότι δεν έφερε την υποσχόμενη απελευθέρωση στις Παλαιστίνιες και τους Παλαιστίνιους,** ότι δεν σταμάτησε την καταγραφή χιλιάδων Παλαιστινίων θυμάτων που είχαν προηγηθεί και ότι -μετά την 7^η Οκτωβρίου και τη γενοκτονία που ακολούθησε- δεν γνωρίζουμε πότε θα λάβει ένα τέλος. Το ερώτημα δεν είναι το παρελθόν, αλλά αν η ανατροπή της τρομοκρατίας εναντίον εκείνων που την ασκούσαν για δεκαετίες συνιστά απελευθέρωση.

Οι πρόχειρες αναφορές στην [Οκτωβριανή Επανάσταση](#), τη Διάσκεψη του Μπακού και τους Μπολσεβίκους δεν αποδεικνύουν ότι η 7^η Οκτωβρίου ήταν μια [«επαναστατική πράξη αποαποικιοποίησης»](#). Μπορεί κανείς να ασκεί τον πολιτικό αθεϊσμό χωρίς να αρνείται ότι οι σπόροι της εξέγερσης έχουν σπαρθεί και μπορούν να βλαστήσουν μέσα από τη θρησκεία. Το είδαμε στα banlieues, και το είδαμε όταν οι Σικελοί αγρότες -τους οποίους πολλοί αναγνωρίζουν ως τους «αυθεντικούς» υποτελείς στην Ιταλία- συνέχισαν την ταξική πάλη περιφέροντας το άγαλμα της Παναγίας σε πομπή μαζί με το ομοίωμα του Μαρξ. Αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι οι αγρότες αυτοί ήθελαν να απαλλαγούν όχι μόνο από τους αφέντες τους, αλλά και από τους ιερείς που έτρωγαν στα τραπέζια των αφεντικών, και ότι, για τους ίδιους λόγους, οι γυναίκες εγκατέλειπαν την εκκλησία και σταμάτησαν να βαφτίζουν τα παιδιά τους.

Η κατηγορία του «οριενταλισμού» -της υποτίμησης των πρακτικών της παλαιστινιακής αντίστασης στο όνομα ενός υπέρτατου δυτικού μοντέλου- θα πρέπει να απευθύνεται σε εκείνους που ισχυρίζονται ότι μόνο ανακαλύπτοντας εκ νέου τα εργαλεία που «αντλούν από την ιστορία και τον πολιτισμό τους» μπορούν οι Παλαιστίνιοι να αντισταθούν σε μια ευρύτερη αποικιακή φυλακή, αυτή της [Δυτικής σκέψης](#),

της οποίας ο ουσιαστικός εκφραστής είναι το Ισραήλ. Κατά τον Φανόν, ο οποίος ισχυριζόταν ότι δεν είναι σκλάβος κανενός παρελθόντος και δεν πίστευε ότι η απελευθέρωση θα τελείωνε με την εθνική ανεξαρτησία, **αυτοί είναι οι οριενταλιστές που μετατρέπουν την παλαιστινιακή αντίσταση σε έναν μύθο που δεν αφήνει χώρο όχι για την εξωτερική κριτική αλλά κυρίως για τις φωνές εκ των έσω.**

Η **απολογία της αντίστασης** κατασκευάζει τους ανθρώπους της και τους μετατρέπει σε μια κοινότητα μαρτύρων για τη γη τους, χωρίς να αναρωτιέται αν οι Παλαιστίνιοι και οι Παλαιστίνιες χρειάζονται μόνο τη γη ή αν θα προσδοκούσαν κάτι περισσότερο ή διαφορετικό από το Πολιτικό Ισλάμ. Το κράτος του οποίου το Ισραήλ έχει καταβάλει μεγάλες προσπάθειες για να καταστήσει τον μόνο βιώσιμο τρόπο αγώνα, μόνο και μόνο για να νομιμοποιήσει, όπως κάνει ήδη στον Λίβανο, μια επέκταση του πολέμου της εξόντωσης και των μεσσιανικών του αυταπατών.

Αν επανάσταση σημαίνει επιστροφή σε μια μυθική εποχή όπου η Παλαιστίνη ανήκε στους Παλαιστίνιους χάριν φυσικού δικαιώματος, τότε έχει ήδη χαθεί. Είναι σαφές ότι η επίθεση του Ισραήλ στη Γάζα και η βία στη Δυτική Όχθη πρέπει να σταματήσουν αμέσως. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα για το οποίο πρέπει να αγωνιστούμε, ότι οι Παλαιστίνιες γυναίκες και άνδρες πρέπει να έχουν ένα μέρος για να ζήσουν, όχι μόνο για να επιβιώσουν. Ακριβώς επειδή έχουμε το προνόμιο να μην διακινδυνεύουμε τη ζωή μας κάτω από τα χτυπήματα ενός ισραηλινού μαχητικού αεροσκάφους, **μπορούμε να απαιτήσουμε περισσότερα από την επιβίωση** όταν στεκόμαστε στο πλευρό τους.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Όσοι λένε ότι για τις Παλαιστίνιες γυναίκες και τα λοατκι άτομα, ο αγώνας κατά της πατριαρχίας έρχεται μετά τον αγώνα κατά της αποικιοκρατίας, έχουν δίκιο. Πράγματι, οι βόμβες του Ισραήλ δεν τους αφήνουν άλλη επιλογή. **Όμως αυτή η αλήθεια καταλήγει να αποτελεί μια παραδοχή ήττας:** η ήττα των γυναικών και των λοάτκι ατόμων που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τον αγώνα τους ενάντια στην πατριαρχία -τόσο την ισραηλινή όσο και την ιθαγενή πατριαρχία- επειδή το Ισραήλ εξάλειψε αυτόν τον αγώνα με τις βόμβες. Έτσι, θα πρέπει να μπει ένα τέλος στον ξεδιάντροπο αντιφεμινισμό εκείνων που λένε ότι οι λευκές φεμινίστριες δεν μπορούν να μιλήσουν επειδή είναι θετικοί φορείς της αποικιοκρατίας ή επειδή θα έδιναν «μαθήματα» στις Παλαιστίνιες γυναίκες, κάτι που, παρεμπιπτόντως, καμία από αυτές δεν έχει τη δύναμη να προσφέρει και πολλές, αν και όχι όλες, δεν έχουν καν την πρόθεση να το κάνουν.

Η λέξη «λευκή φεμινίστρια» έχει γίνει μια προσβολή που απευθύνεται σε κάθε γυναίκα που αρνείται ότι η ανδρική ηγεσία της Χαμάς πρέπει να είναι η μόνη που αποφασίζει τι πρέπει ή δεν πρέπει να κάνουν οι Παλαιστίνιες γυναίκες και τα λοάτκι άτομα, ή ακόμα και προς όσες δεν πιστεύουν ότι οι γυναίκες και τα λοάτκι άτομα συμφωνούν περί της ιεράρχησης των αγώνων ή για το πώς σχετίζονται μεταξύ τους. Όσοι χρησιμοποιούν την κατηγορία του «λευκού φεμινισμού» ξεχνούν ενοχικά ότι **ήταν οι Παλαιστίνιες γυναίκες κατά τη διάρκεια της πρώτης Ιντιφάντα που είπαν ότι «δεν μπορεί να υπάρξει εθνική απελευθέρωση χωρίς την απελευθέρωση των γυναικών από την πατριαρχία».** Ήταν οι Ιρανές και οι Κούρδισσες που ήταν οι πρώτες που είπαν ότι **η απελευθέρωση της Παλαιστίνης πρέπει να συνοδεύεται από την κραυγή «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία»,** επειδή η επανάσταση δεν αφορά μόνο την κατοχή γης, αλλά και την ανατροπή των σχέσεων εξουσίας που εδράζονται σε αυτήν.

Υπάρχει, λοιπόν, ένα να πρόβλημα με το πολιτικό σχέδιο και την ιδέα περί κοινωνίας, ζητήματα τα οποία ο αγώνας για αυτοδιάθεση δεν επιλύει από μόνος του. Ούτε μπορεί να λυθεί με την επίκληση του αναμφισβήτητου δικαιώματος των Παλαιστινίων να επιλέξουν το καθεστώς που προτιμούν. **Για τι είδος αυτοπροσδιορισμού μιλάμε;** Αυτόν του μυθικού λαού που αντιστέκεται, ή αυτόν των ανδρών και των γυναικών, των κοριτσιών και των αγοριών που τώρα προσπαθούν να διαφύγουν από τις βόμβες, την πείνα και τις αρρώστιες, και που, όταν οι βόμβες σταματήσουν να πέφτουν, θα πρέπει να αντιμετωπίσουν την καταστροφική φτώχεια που άφησε ο πόλεμος, την ανδρική βία που δύναται να ενταθεί από την απελπισία, την αβάσταχτη κλοπή ενός μέλλοντος τόσο περιορισμένου ώστε να είναι

αδιανόητο; Και τι είδους αυτοδιάθεση ασκούν οι προλετάριοι όλων των φύλων και χρωμάτων στη Δύση, η οποία ασφαλώς δεν βρίσκεται υπό αποικιακή κατοχή, αλλά καταστρέφεται από τον милитарισμό, ο οποίος, ως αποτέλεσμα του πολέμου του Ισραήλ κατά της Γάζας και του πολέμου στην Ουκρανία, οργιάζει σαν ένα ασφυκτικό αέριο που μας στερεί τον αέρα του παρόντος και του μέλλοντος;

ΓΚΡΕΜΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ, ΓΚΡΕΜΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ

Όλα αυτά μας απασχολούν γιατί έχουμε το κουσούρι να αναρωτιόμαστε τι μπορούμε και τι πρέπει να κάνουμε για να παίξουμε έναν **ρόλο στον τερματισμό αυτού του εφιάλτη** που στοιχειώνει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της Γάζας, καθώς και το δικό μας. Μετά την 7^η Οκτωβρίου, η εξέγερση ενάντια στην ισραηλινή γενοκτονία επέτρεψε να διαφανεί η δυνατότητα ενός αντιπολεμικού κινήματος που είχε παραμείνει μωδιασμένο -και όχι λιγότερο διχασμένο σχετικά με τις γεωπολιτικές και ιδεολογικές στρατηγικές- μπροστά στην εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, παρά το γεγονός ότι η σύρραξη, όχι μόνο προξένησε εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, αλλά άλλαξε ριζικά το διακρατικό πολιτικό σενάριο στο οποίο όλοι μας ζούμε πλέον.

Το γενοκτονικό σχέδιο και η πρακτική της ισραηλινής κυβέρνησης δημιούργησαν μια σαφή γραμμή μεταξύ καταπιεσμένων και καταπιεστών, και πάνω σε αυτή τη γραμμή ενεργοποιήθηκε μια διαδικασία πολιτικής κινητοποίησης. Ακολούθησαν μαζικές διαδηλώσεις, η μαζική συμμετοχή των παλαιότερων και των νέων μεταναστευτικών γενεών, ακόμα και η αφύπνιση του φοιτητικού κινήματος σε κατασκηνώσεις διαμαρτυρίας σε περισσότερο από το μισό ημισφαίριο. Στις ίδιες τις Ηνωμένες Πολιτείες, εργατικές οργανώσεις τάχθηκαν υπέρ της κατάπαυσης του πυρός, ανταποκρινόμενες στην πίεση που ασκήθηκε από τα κάτω προς το Ισραήλ να σταματήσει την επίθεσή του στη Γάζα. Αλλά στην πορεία, στην Ιταλία όπως και αλλού, κάτι άρχισε να χωλαίνει.

Δεν είναι μόνο η τρομερή εξοικείωση των θεατών με τη φρίκη του πολέμου στη Γάζα. **Κάτι ράγισε και επειδή αυτή η γραμμή, σαφής και άρα ικανή για κινητοποίηση, έγινε τείχος.** Ένα τείχος που εμποδίζει το σπάσιμο των μετώπων για να συνδέσει τους Ισραηλινούς και τις Ισραηλινές που φεύγουν ή αρνούνται να υπηρετήσουν το σιωνιστικό σχέδιο με τους Παλαιστίνιους και τις Παλαιστίνιες που δεν αποδέχονται το μαρτύριο ως το μοναδικό τους πεπρωμένο. Ένα τείχος που έχει μετατρέψει τον αγώνα στην Παλαιστίνη σε σύγκρουση πολιτισμών, μεταξύ της Δύσης και των «Άλλων» που βράζουν, χωρίς να λαμβάνει υπόψη ότι η ίδια η Δύση είναι εσωτερικά διαιρεμένη από τους «Άλλους» της και ότι αυτοί οι «Άλλοι» διέπονται και αυτοί από την υπερεθνική λογική του κεφαλαίου.

Το Ισραήλ στρατολογεί αιτούντες άσυλο, υποσχόμενο υπηκοότητα αν δεν πεθάνουν κατά την κατάκτηση μιας λωρίδας γης για το σιωνιστικό σχέδιο. Είναι αυτοί οι αιτούντες άσυλο από πρώην αφρικανικές αποικίες θύματα ή φορείς της δυτικής αποικιοκρατίας; Και είναι αυτό το ερώτημα που πρέπει να θέσουμε ή μήπως θα έπρεπε αντ' αυτού να αναρωτηθούμε το πώς κάνουμε πόλεμο στον πόλεμο που διαταράσσει τις ταυτότητες και έναν ρατσισμό που δεν κινείται μόνο κατά μήκος αποικιακών γραμμών αλλά σε ακολουθεί κάθε φορά που ασκείς την ελευθερία της μετακίνησής σου;

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Η Παλαιστίνη έχει μια μακρά ιστορία φρικαλεοτήτων που κανείς δεν μπορεί ή δεν πρέπει να ξεχάσει, αλλά ο αγώνας για την Παλαιστίνη δεν μπορεί να περιοριστεί στους ειδικούς που γνωρίζουν αυτή την ιστορία από την καλή και την ανάποδη. Εξίσου και το νόημα αυτού του αγώνα δεν μπορεί να περιοριστεί σε όσους έχουν μια ταυτότητα αυθεντικά παλαιστινιακή. Όχι τόσο επειδή η Παλαιστίνη είναι παγκόσμια, αλλά επειδή **η διάστασή της ως εδαφική ή περιφερειακή αντιπαράθεση σαρώνεται από τον παγκόσμιο πόλεμο που εγκαινιάστηκε με τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία.**

Η σύνδεση μεταξύ των δύο πολέμων είναι ένα άλλο ταμπού που πρέπει να σπάσει. Υπάρχει διαφορά μεταξύ της εισβολής ενός κράτους από ένα άλλο κράτος, το οποίο έχει τη δική του

αναγνωρισμένη κυριαρχία και επίσημο στρατό, και της επίθεσης ενός κράτους εναντίον ενός απάτριδος πληθυσμού, χωρίς κυριαρχία και χωρίς στρατό, ο οποίος ζει υπό κατοχή για περισσότερα από 75 χρόνια. Αλλά είναι πράγματι η εμμονή με την κυριαρχία που κάνει τη διαφορά; Τι δύναμη δίνει στον αγώνα κατά της γενοκτονίας ή στον αγώνα για απελευθέρωση, ό,τι κι αν σημαίνει απελευθέρωση; Δεδομένης της τεράστιας ανισότητας της στρατιωτικής ισχύος μεταξύ του κράτους του Ισραήλ και των πολλαπλών μορφών αντίστασης στη Γάζα, τη Δυτική Όχθη και τώρα στο Λίβανο, τι κερδίζει αυτή η αντίσταση από την επιβεβαίωση της μοναδικότητάς της; Γνωρίζουμε καλά τις διαφορές, αλλά βλέπουμε επίσης πώς **αυτός ο παγκόσμιος πόλεμος διεκδικεί την κανονικοποίηση και τη νομιμοποίηση κάθε καταστροφής και δολοφονίας**, είτε μαζικής είτε συγκεκριμένης, αμάχων ή στρατιωτών, στη Γάζα ή στο Ντονμπάς.

Ενώ προφυλάσσει τον μύθο της αντίστασης από τις φωνές διαφωνίας, η αφήγηση περί εξαιρετικής φύσης του παλαιστινιακού ζητήματος συμπίεζει επίσης την ορμή για επέκτασή του. **Πιστεύουμε ότι η διαφωνία πρέπει να εκφραστεί για να επεκταθεί ο αγώνας: η κινητοποίηση για την Παλαιστίνη δεν μπορεί να είναι ένα ζήτημα που αντιμετωπίζεται μόνο από ειδικούς.** Δεν χρειάζεται να έχει κανείς εξειδίκευση ή πιστοποιημένη ταυτότητα για να αντιταχθεί στη γενοκτονία στο πλαίσιο του αγώνα ενάντια στον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο οποίος ξεδιπλώνει τα υλικά του αποτελέσματα όχι μόνο στην Ουκρανία ή τη Μέση Ανατολή αλλά και στις ζωές όσων ζουν, εργάζονται και αγωνίζονται σε κάθε μέρος του κόσμου. Αυτό είναι ακόμα πιο σημαντικό αν καλλιεργήσουμε το πρόταγμα να κάνουμε την αντίθεση στον πόλεμο και τις σφαγές **μια πολιτική μαζική και ξεκάθαρη** ικανή να σχηματίσει ένα ενιαίο μέτωπο ενάντια στην κατασταλτική λογική που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε, κοιτάζοντας ταυτόχρονα, πέρα από αυτήν.

Η ιδέα της μονοπώλησης του νοήματος του αγώνα μας ως αποκλειστικά αλληλέγγυου με τους Παλαιστίνιους και τις Παλαιστίνιες δεν οδηγεί προς αυτή την κατεύθυνση, ούτε συμβάλλει στη διεύρυνση του μετώπου όσων απορρίπτουν τη γενοκτονία. Αν θέλουμε να μιλήσουμε για επανάσταση, πιστεύουμε ότι η απάντηση στα ερωτήματα «πώς, γιατί και με ποιον» είναι κρίσιμη σήμερα, καθώς δεν μπορεί να αναζητηθεί μόνο στην αναβίωση ενός παρελθόντος αλλά στην επεξεργασία μιας κοινής αντίθεσης στον σημερινό παγκόσμιο πόλεμο. **Χρειάζεται μια μεγάλη διαδήλωση στην Ιταλία, καθώς και σε κάθε μέρος του κόσμου.** Μια διαδήλωση όπως αυτές του πλανητικού κινήματος κατά του πολέμου στο Ιράκ το 2003, αλλά περισσότερο από αυτές και σε αντίθεση με αυτές, πρέπει να είναι ικανή να συσσωρεύσει και να διατηρήσει τη δύναμη που χρειαζόμαστε για να αντιταχθούμε στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, την πατριαρχική βία, τον κυρίαρχο ρατσισμό και την ατελείωτη εκμετάλλευση που υπόσχεται και, εκ των πραγμάτων, επιβάλλει ο πόλεμος.